

فَمَنْ خَافَ مِنْ مَوْصٍ جَنَفًا أَوْ إِثْمًا فَأَصْلَحَ بَيْنَهُمْ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ

و کسی که از شوهر و صیبت کننده در مورد حقوق و روزه ایاز گناه او که به کارناشروع و ناخلفی و صیبت کند بترسد. و میان روزه ایاز صیبت دهن و صیبت براساس احکام دین اصلاح دهد. گناهی بر او نیست.

بِأَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ۱۸۲ يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كَتَبَ عَلَيْكُمْ

بِسْمِ اللَّهِ بِسْمِ اللَّهِ بسیار آمرزنده و مهربان است (۱۸۲) ای اهل ایمان! روزه شما مغزور شده.

الصِّيَامُ كَمَا كَتَبَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ۱۸۳

همان گونه که بر پیشینیان شما مغزور شده. تا برهیزگار شوید. (۱۸۳)

أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَّرِيضًا أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ

(از) روزهایی چند (روزه بگیرد) پس هر که از شما بیمار یا در سفر باشد (به تعداد) روزهای قضا شده.

فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ

از روزهای دیگر (از) روزها بگیرد) و بر آنان که روزه گرفتن طاقت فرماست. طعام دادن به

مَسْكِينٍ فَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ. وَأَنْ تَصُومُوا خَيْرٌ لَكُمْ

یک نیازمند (به جای هر روز) کفاره آن است. و هر که به خیر خودش افزون بر کفاره واجب. بر طعام نیازمند بفرزاید. برایش بهتر است و روزه گرفتن (هر چند دشوار باشد)

إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ۱۸۴ شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ

اگر (افضالت و نوازش را) بدانید برای شما بهتر است. (۱۸۴) (این است) ماه رمضان که قرآن در آن نازل شده.

هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَىٰ وَالْفُرْقَانِ فَمَنْ شَهِدَ

فرمانی که سرانرش هدایتگر مردم است و دارای دلایلی روشن از هدایت می باشد. و مایه جدایی (حق از باطل) است. پس کسی که

مِنْكُمْ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ

در این ماه (در وطنش) حاضر باشد باید آن را روزه بدارد. و آن که بیمار یا در سفر است.

فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ

تعدادی از روزهای غیر ماه رمضان را (به تعداد) روزه های قضا شده. روزه بدارد. خدا آسانی و راحت شما را می خواهد

الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَىٰ مَا

به مشقت شما را. (و) قضای روزه) برای این است که: شما روزه هایی را (که به خاطر عذر شرعی) افطار کرده اید) کامل کنید. و خدا را بزرگ گردانید. شمارده

هَدَانِكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ۱۸۵ وَإِذَا سَأَلَكَ

و هدایت کند و شاید شما را شکر کنید. (۱۸۵) هنگامی که

عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ

بندگانم از تو درباره من بپرسند. (نگوا) بقضا من نزدیکم. دعای دعا کننده را زمانی که مرا بخواند اجابت می کنم.

فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ۱۸۶

پس باید دعوتم را بپذیرند و به من ایمان آورند. تا (به حق و حقیقت) راه یابند (و به مقصد اعلی برسند). (۱۸۶)

أَسْتَغْفِرُ لَهُمْ أَوْ لَا تَسْتَغْفِرُ لَهُمْ إِنْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً فَلَنْ

بِرَبِّي لَغْفِرَ لَكَ بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي

الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٨٠﴾ فَرِحَ الْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ خِلَافَ رَسُولِ اللَّهِ

وَكَرِهُوا أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَالُوا

لَا تَنْفِرُوا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ ﴿٨١﴾

فَلْيَضْحَكُوا قَلِيلًا وَلْيَبْكُوا كَثِيرًا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٢﴾

فَإِنْ رَجَعَكَ اللَّهُ إِلَى طَائِفَةٍ مِنْهُمْ فَاسْتَعَذَنُوكَ لِلْخُرُوجِ فَقُلْ

لَنْ تَخْرُجُوا مَعِيَ أَبَدًا وَلَنْ تُقَاتِلُوا مَعِيَ عَدُوًّا إِنَّكُمْ رَضِيتُمْ بِالْقُعُودِ

أَوَّلَ مَرَّةٍ فَاقْعُدُوا مَعَ الْخَالِفِينَ ﴿٨٣﴾ وَلَا تَصِلْ عَلَى أَحَدٍ مِنْهُم مَاتَ

أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَمَاتُوا وَهُمْ

فَاسِقُونَ ﴿٨٤﴾ وَلَا تَعْجَبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَأَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ

أَنْ يُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿٨٥﴾

وَإِذَا أَنْزَلَتْ سُورَةٌ أَنْ أَمِنُوا بِاللَّهِ وَجَاهِدُوا مَعَ رَسُولِهِ اسْتَعْذَنَكَ

أُولُوا الطُّوَلِ مِنْهُمْ وَقَالُوا ذَرْنَا نَعْمَنْ مَعَ الْقَاعِدِينَ ﴿٨٦﴾

از تو اجازه می‌خواهند [که در جهاد شرکت نکنند] و می‌گویند: بگذار ما با خانه‌نشینان باشیم. (۸۶)

از تو اجازه می‌خواهند [که در جهاد شرکت نکنند] و می‌گویند: بگذار ما با خانه‌نشینان باشیم. (۸۶)

از تو اجازه می‌خواهند [که در جهاد شرکت نکنند] و می‌گویند: بگذار ما با خانه‌نشینان باشیم. (۸۶)

از تو اجازه می‌خواهند [که در جهاد شرکت نکنند] و می‌گویند: بگذار ما با خانه‌نشینان باشیم. (۸۶)

ذَلِكَ مِمَّا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ الْحِكْمَةِ وَلَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ

این [احکام و مطالب] از حکمت‌هایی است که پروردگارت به تو وحی کرده است. بها خدا معبودی دیگر قرار نده

فَتُلَقَّ فِي جَهَنَّمَ مَلُومًا مَدْحُورًا ﴿٣٩﴾ أَفَأَصْفَاكُمْ رَبُّكُم بِالْبَنِينَ

که نکویند و رانده شده [در دوزخ افکنده شوی]. (۳۹) [ای مشرکان!] آیا پروردگارتان [با ترجیح دادن شما بر خود] شما را به [فاز بودن] پسران برگزیده

وَاتَّخَذَ مِنْ الْمَلَائِكَةِ إِنثَاءً إِنَّكُمْ لَتَقُولُونَ قَوْلًا عَظِيمًا ﴿٤٠﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا

و برای خود از فرشتگان دخترانی برگزیده؟ بلینا [از روی دروغ و اتهام] سخنی بزرگ او [ناروا] می‌گویند (۴۰) به راستی

فِي هَذَا الْقُرْآنِ أَنْ لِيَذْكُرُوا وَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا نُفُورًا ﴿٤١﴾ قُلْ لَوْ كَانَ مَعَهُ

در این [قرآن‌ها، حکمت‌ها و مواعظ‌های] توانگون بیان کردیم تا متذکر و هوشیار شوند، ولی آنان را جز رسیدن نمی‌افزاید. (۴۱) بگو، اگر آن گونه که می‌گویند،

إِلَهَةٌ كَمَا يَقُولُونَ إِذًا لَأَبْتَغُوا إِلَيَّ الْعَرْشَ سَيِّئًا ﴿٤٢﴾ سُبْحٰنَهُ وَتَعَالَىٰ

با خدا خدایانی بود، در آن هنگام به سوی صاحب عرش راهی می‌جستند [تا قدرتش را تصاحب کنند]. (۴۲) او از آنچه می‌گویند،

عَمَّا يَقُولُونَ عُلُوًّا كَبِيرًا ﴿٤٣﴾ تَسْبِيحُ لَهُ السَّمٰوٰتُ السَّبْعُ وَالْاَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ

منزه و بسیار برتر و والاتر است. (۴۳) آسمان‌های هفتگانه و زمین و هر کس که در آن‌هاست، او را تسبیح می‌گویند،

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ إِنَّهُ

وهرچ چیزی نیست مگر این‌که گمراه با ستایش تسبیح او می‌گوید، ولی شما تسبیح آن‌ها را نمی‌فهمید. بلینا

كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤٤﴾ وَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاصْنَعِ الْآذَانَ كَمَنْ لَمْ

او بردبار و بسیار آمرزنده است. (۴۴) و هنگامی که قرآن بخوانی، میان تو و آنان که

لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ حِجَابًا مَسْتُورًا ﴿٤٥﴾ وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً

به اخوت ایمان ندارند، بردهای نامرئی قرار می‌دهیم [که به سزای حاجت و کفرشان از فهم آن محروم شوند]. (۴۵) و بر دل‌هایشان پوشش‌هایی می‌گذاریم

أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِذَا ذُكِرْتُ بِكَ فِي الْقُرْآنِ وَحْدَهُ وَوَلَّوْا

تا آن را نفهمند و در گوش‌هایشان سنگینی می‌نهم [تا آن را از روی حقیقت نشنوند]، و چون پروردگارت را در قرآن به یگانگی یاد کنی

عَلَىٰ أَدْبَارِهِمْ نُفُورًا ﴿٤٦﴾ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَسْتَمِعُونَ بِهِ إِذْ يَسْتَمِعُونَ

با حالت رسیدگی از تو روی می‌گردانند. (۴۶) هنگامی که [وقت قرآن خواندن] به تو گوش می‌دهند، ما به هدفی که برای آن گوش می‌دهند دانائیم.

إِلَيْكَ وَإِذْ هُمْ نَجْوَىٰ إِذْ يَقُولُ الظَّالِمُونَ إِنَّا تَبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَسْحُورًا

ویر هنگامی که در گوش‌ها هم سخن می‌گویند [به کارشان آگاه‌تریم] آن زمان که [آن استم‌گران] [به یکدیگر] می‌گویند: شما [اگر از او پیروی کنید] جز از مردی جادو شده پیروی نمی‌کنید.

﴿٤٧﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَالَ فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا

(۴۷) بنگر چگونه تو را به صفاتی [چون شاعر، کاهن، ساحر و مجنون] وصف می‌کنند در نتیجه گمراه شدند، بنابراین قدرت ندارند راهی [به سوی هدایت] یابند.

﴿٤٨﴾ وَقَالُوا آءِذَا كُنَّا عِظْمًا وَّرُفَاتًا ؕ إِنَّا لَنَلْمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿٤٩﴾

(۴۸) و گفتند، هنگامی که ما استخوان [هایی جدا از هم و ریز ریز] و پوسیده شدیم، آیا به طور قطع در آفرینشی جدید برانگیخته می‌شویم؟ (۴۹)

الَّذِينَ تَرَوُا أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ وَاَسْبَغَ

عَلَيْكُمْ نِعَمَهُ وَظَهَرَ وَاِبٰطِنَهُ وَمِنَ النَّاسِ مَن يُجَادِلُ فِي آلِهَةٍ بَغْيٍ

عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتٰبٍ مُّنِيرٍ ﴿٢٠﴾ وَاِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا اَنْزَلَ

اللَّهُ قَالُوا اَبَلْ نَتَّبِعُ مَا وَّجَدْنَا عَلَيْهِ ءَاِبَاءَنَا اَوْ لَوْ كَانَ الشَّيْطٰنُ

يَدْعُوهُمْ اِلَى عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿٢١﴾ وَمَن يُسَلِّمْ وَجْهَهُ اِلَى اللَّهِ

وَهُوَ مُّحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ وَاِلَى اللَّهِ عَقِبَةُ

الْاُمُورِ ﴿٢٢﴾ وَمَن كَفَرَ فَلَا يَحْزُنكَ كُفْرُهُ اِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ فَنُنَبِّئُهُم

بِمَا عَمِلُوْا اِنَّ اللَّهَ عَلِيْمٌ بِذٰتِ الصُّدُوْرِ ﴿٢٣﴾ نُمَتِّعُهُمْ قَلِيْلًا ثُمَّ

نَضْطَرُّهُمْ اِلَى عَذَابٍ غَلِيْظٍ ﴿٢٤﴾ وَلَئِن سَاَلْتَهُمْ مَّنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ

وَالْاَرْضَ لَيَقُوْلُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٢٥﴾

وَالَّذِيْنَ رَزَقْنَاهُ مِنْ اَرْضِنَا اِنْ يَّسْئَلْنَاهُ عَنَّا لَغُلُوْبٌ ﴿٢٦﴾ وَهُوَ الَّذِيْ

اَنْزَلَ مِنَ السَّمٰوٰتِ مَآءً فَسَخَّرْنَا بِهٖ الْحَيٰتَ لِمَن نَّشَآءُ وَاِنَّ لَنَا لَلْاَشْجَارَ اَلَّذِيْنَ

تَنْزِعْنَ مِنْ اَرْضِنَا عَسَآءً لَّا يَخْتَلِفُ عَلَيْنَا حَسِبُكُمْ عَلٰى حَسْبِ الْاَلْبٰسِ ﴿٢٧﴾

مَّا خَلَقَكُمْ وَلَا يَعْشُرُكُمْ اِلَّا كَفَسٍ وَّاحِدَةٍ اِنَّ اللَّهَ سَمِيْعٌ بَصِيْرٌ ﴿٢٨﴾

لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ

همانا ما پیامبران خود را با دلایل روشن فرستادیم و با آنان کتاب و ترازوی تشخیص حق از باطل را نازل کردیم

لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنْفَعٌ

تا مردم به عدالت بر خیزند، و آهن را که در آن برای مردم نیرو و قدرتی شدید و سودهایی است بندگان را

لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ وَرُسُلَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ

تا خدا مشخص بخشد که کسانی او و پیامبرانش را در غیاب پیامبران یاری می‌دهند؛ بلیغاً خدا نیرومند و توانا

عَزِيزٌ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا وَإِبْرَاهِيمَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِمَا

شکست‌ناپذیر است. (۲۵) به یقین ما نوح و ابراهیم را فرستادیم و در میان فرزندان آن دو نفر

النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ فَمِنْهُمْ مُهْتَدٍ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٢٦﴾

نبوت و کتاب قرار دادیم، پس برخی از آنان هدایت یافتند و بسیاری از آنان بدکار و نافرمان بودند. (۲۶)

ثُمَّ قَفَّيْنَا عَلَىٰ آثَرِهِمْ بِرُسُلِنَا وَقَفَّيْنَا بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَ

پس به دنبال آنان پیامبران خود را بی آوردیم و پس از آنان عیسی بن مریم را [به رسالت] فرستادیم و

ءَاتَيْنَاهُ الْإِنجِيلَ وَجَعَلْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ رَأْفَةً وَرَحْمَةً

به او انجیل عطا کردیم و در قلب کسانی که از او پیروی می‌کردند رأفت و رحمت نهادیم.

وَرَهْبَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا عَلَيْهِمْ إِلَّا ابْتِغَاءَ

و رهبانیتی که از نزد خود ساخته بودند ما بر آنان مقرر نکرده بودیم، ولی [خود آنان آن را]

رِضْوَانٍ لِّلَّهِ فَمَا رِعْوَاهَا حَقٌّ رِّعَايَتِهَا فَآتَيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْهُمْ

برای طلب خشنودی خدا [بر خود واجب کرده بودند]، اما آنگونه که باید حدود خود ساخته را رعایت نکردند؛ پس پاداش کسانی از آنان را که ایمان آورده‌اند، عطا کردیم

أَجْرَهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٢٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا

و بسیاری از آنان بدکار و نافرمانند. (۲۷) ای مؤمنان! از خدا پروا کنید

اللَّهَ وَءَامِنُوا بِرِسُولِهِ يُوْتِكُمْ كِفْلَيْنِ مِن رَّحْمَتِهِ وَيَجْعَل لَّكُمْ

و به پیامبرش ایمان آورید تا دو سهم از رحمتش را به شما عطا کند، و برای شما

نُورًا تَمْشُونَ بِهِ وَيَغْفِرَ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٨﴾ لِيَأْتِيَ

نوری قرار دهد که به وسیله آن [در میان مردم] راه بسازد و شما را بیمارزد، و خدا بسیار آمرزنده و مهربان است. (۲۸) تا

يَعْلَمَ أَهْلُ الْكِتَابِ أَلا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَيْءٍ مِّن فَضْلِ اللَّهِ وَأَنَّ

اهل کتاب بدانند [که اگر به پیامبر اسلام ایمان نیاورند] بر چیزی از فضل خدا دسترسی نخواهند داشت؛ بی‌تردید

الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾

همه فضل به دست خداست، آن را به هرکس بخواهد عطا می‌کند و خدا دارای فضل بزرگ است. (۲۹)